

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **V. Š.**, zast. společností Censitio s.r.o., se sídlem Praha 4, Ratajova 1113/8, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 3. 2014, čj. 5292/14-5000-14304-702525 a ze dne 3. 3. 2014, čj. 5294/14-5000-14304-702525, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci.

(1) Žalobou doručenou dne 20. 6. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, čj. 5292/14-5000-14304-702525, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihočeský kraj vydaným dnem 30. 4. 2013, kterými byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období únor roku 2009 ve výši 65.664 Kč a sdělena povinnost uhradit vyměřené

penále ve výši 13.132 Kč, za květen roku 2009 ve výši 267.890 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 53.578 Kč, za červenec roku 2009 ve výši 171.095 Kč a sdělena povinnost platit penále ve výši 34.219 Kč, za říjen roku 2009 ve výši 386.313 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 77.262 Kč a za prosinec roku 2009 ve výši 126.568 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 25.313 Kč a tato rozhodnutí byla potvrzena. Dále přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014 čj. 5294/14/5000-14304-702525, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty, kterými byla žalobci doměřena daň za duben roku 2010 ve výši 435.694 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 87.138 Kč, za srpen roku 2010 ve výši 337.560 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 67.512 Kč a za prosinec roku 2010 ve výši 449.130 Kč a sdělena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 99.826 Kč a tato rozhodnutí byla potvrzena.

(2) Žalobce namítal, že s doměřením daně nesouhlasí, neboť provedené svědecké výpovědi nebyly objektivně zhodnoceny, skutečnosti, rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně nebyly ze strany správce daně ani žalovaného zjištěny co nejpřesněji, napadená rozhodnutí jsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a závaznou judikaturou soudního dvora Evropské unie. V průběhu daňové kontroly byl vyslechnut svědek J. M., který uvedl, že žalobci zprostředkovával subdodávky od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., CHAVS- INVEST s.r.o. a Roderick s.r.o. Svědecká výpověď svědka M. nebyla žalovaným osvědčena jako důkaz, neboť nebyla dle žalovaného důvěryhodná. Rovněž byl vyslechnut svědek P. P., který uvedl, že pracoval pro společnost Roderick s.r.o. I tuto svědeckou výpověď žalovaný zřejmě neosvědčil jako důkaz. Podle žalobce tyto výpovědi prokazují jeho tvrzení. Toto neobjektivní vyhodnocení svědeckých výpovědí má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

(3) Žalobce poukázal na ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu, které je nutné dodržet. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že provedení stavebních prací je zaneseno ve stavebním deníku. Tyto má k dispozici jiný subjekt generální dodavatel firma FRANK. Žalovaný k tomu uvedl, že předmětné stavební deníky žalobce v průběhu daňového řízení nepředložil, přestože k tomu měl dostatečný prostor. Žalobce zastává názor, že nedisponuje prostředky, kterými by mohl vymoci předložení stavebních deníků. Žalovaný mohl v průběhu daňového řízení při místním šetření zajistit kopie příslušných stavebních deníků, čímž mohl ověřit či vyloučit tvrzení žalobce. V případě nezajištění stavebních deníků se jedná o procesní pochybení žalovaného, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správce daně provedl výslech svědka J. Ch. jednatele společnosti CHASV-INVEST s.r.o. Svědek uvedl, že faktury, které měl žalobce ve svém účetnictví, nezná a společnost tyto faktury nevystavila a práce na nich neprovedla. Podle výpisu z obchodního rejstříku je druhým společníkem této společnosti J. S. Podle žalobce bylo povinností správce daně provést výslech i tohoto jednatele společnosti a postavit najisto, zda společnost stavební práce provedla či nikoliv.

(4) Nárok na odpočet daně na vstupu u plnění přijatých dne 5. 10. 2009 a 15. 12. 2009 od společnosti ML-Service s.r.o. v likvidaci nebyl žalobci uznán z toho důvodu, že společnost nebyla registrována jako plátce DPH. Přestala být plátcem DPH ke dni 15. 9. 2009. Žalobci není znám důvod zrušení registrace a o této skutečnosti nebyl ze strany společnosti ML-Service s.r.o. informován. Žalobce vyslovil přesvědčení, že má nárok na odpočet daně. K tomu odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 12. 2010 ve věci C-438/09 Dankowski, ze kterého citoval. Poukázal dále na to, že objem fakturovaných prací v případě plnění od společnosti ML-Service s.r.o. ze dne 5. 10. 2009 a 15. 12. 2009 činí

1.653.193 Kč, a proto není sporu o tom, že společnosti ML-Service s.r.o. měla být v té době registrována jako plátce DPH. Současně poukázal na to, že přednost má Evropské právo, které má vyšší váhu než vnitrostátní právní předpisy. Současně poukázal na to, že správce daně neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že práce byly provedeny jinak, než žalobce deklaroval. K nekontaktnosti dodavatelů žalobce a neplnění jejich daňových povinností odkázal žalobce nekonstantní judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie a upozornil, že za to není odpovědný. Tato skutečnost nemůže mít vliv na jeho daňovou povinnost. Žalobce z těchto judikátů citoval pasáže, které podle jeho názoru mají vliv na podporu jeho tvrzení. Navrhl zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

(5) Žalobce nejprve k výzvě soudu dne 28. 7. 2014 sdělil, že nesouhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání. Tento postoj žalobce změnil a zaslal dne 22.4.2015 souhlas s rozhodnutím soudu bez nařízeného jednání, jen na základě účastníků předložených spisů.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu.

(6) Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízeného jednání.

(7) Žalovaný uvedl, že se se všemi námitkami žalobce, které uplatnil v odvolacím řízení, vypořádal. To vyplývá z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Ze zprávy o daňové kontrole je zcela zřejmé z jakého důvodu nebyly osvědčeny jako důkaz výpovědi svědků o přijetí zdanitelných plnění od společností HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., ML-Service s.r.o. v likvidaci, Roderick s.r.o., CHASV – INVEST s.r.o. Správce daně musí hodnotit důkazy zvláště i ve vzájemných souvislostech. Ze svědeckých výpovědí P. P. a J. M. nevyplývalo, že by tyto společnosti poskytly zdanitelné plnění pro žalobce. K navrhovanému provedení dokazováním stavebním deníkem žalovaný uvedl, že daň žalobci byla doměřena z důvodu, že neunesl své důkazní břemeno ohledně provedení prací dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu. Provedení prací nebylo správcem daně zpochybňováno. Stavební deníky nemohly proto potvrdit tvrzení daňového subjektu. Sám žalobce stavební deníky ani žádné jiné listiny nepředložil. Žalovaný poukázal na to, že hlavním dodavatelem byla společnost FRANK, poddodavatelé mezi ním a žalobcem měly být uvedeny ve stavebním deníku. Dle žalovaného nelze mít za to, že ve stavebním deníku jsou uvedeni subdodavatelé poddodavatelů. Žalobce ke svému tvrzení nepředložil jakékoliv důkazní prostředky, nedokázal jmenovat konkrétní osoby pracující pro dodavatele a tím nedodržel svou povinnost shromažďovat důkazy ke svému tvrzení. K unesení důkazního břemene odkázal žalovaný na rozsudek NSS čj. 2Afs 1/2008-60 či čj. 5Afs 5/2011-139.

(8) K neprovedení výsledku druhého jednatele společnosti CHASV-INVEST s.r.o. žalovaný uvedl, že zakázky v roce 2010 vyřizoval pan Ch. včetně pokynů k přípravě faktur. Tato výpověď svědka proto byla pro posouzení věci dostačující. Svědecká výpověď druhého jednatele byla zcela nadbytečná. K žalobcem odkazovanému rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-438/09 Dankowski ve vztahu ke zrušené registraci plátce DPH pro společnost ML-Service s.r.o. žalovaný uvedl, že dle jeho názoru se tento rozsudek na předmětnou věc nepoužije. V tomto případě poukazovaném žalobcem totiž se jednalo o jinou situaci, kdy nikdo nezpochybnil poskytnutí a reciproční přijetí služeb. Soudní dvůr Evropské unie rozhodoval pouze o tom, zda má příjemce nárok na odpočet u přijatých plnění, u kterých nesplnil dodavatel svou formální povinnost registrace. S ohledem na citovaný rozsudek

Soudního dvora došlo k novelizaci zákona č. 235/2004 Sb., a to zákonem č. 502/2012 Sb. Konkrétní případ je však zcela odlišný. Jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole u společnosti ML-Service s.r.o. v likvidaci bylo zjištěno, že společnost od roku 2007 nepodávala daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob a měla nulová přiznání k DPH. Od 15. 9. 2009 byla společnosti zrušena registrace k DPH, a tudíž společnost nebyla plátcem DPH a nemohla na daňových dokladech s datem uskutečnění zdanitelného plnění 5. 10. 2009 a 15. 12. 2009 uvádět daň z přidané hodnoty. Žalovaný poukázal i na závěr ze zápisu z jednání korfimačního výměru s Komorou daňových poradců ČR ze dne 8. 6. 2011 a k námitce žalobce uvedl, že plátcem daně by se žalobce stal s ohledem na faktury vystavené po rozhodnutí o zrušení registrace dne 1. 3. 2010, kdyby splnil svou registrační povinnost do 15. 1. 2009 a doklady vystavené po 1. 3. 2010 mohly by předmětem odpočtu daně, nikoliv však doklady se zdanitelným plněním 5. 10. 2009 a 15. 12. 2009. K tomu žalovaný citoval ze zákona dani z přidané hodnoty.

(9) Žalovaný odmítl tvrzení žalobce ohledně přechodu důkazního břemene na správce daně i odkaz na žalobcem citovaný rozsudek NSS 5Afs 129/2006-142, neboť je dle žalovaného zcela nepřípadný. Správce daně není povinen prokazovat, že práce byly provedeny jinak. Naopak žalobce je povinen unést důkazní břemeno ke svému tvrzení, že přijal službu spočívající v provedení stavebních prací od dodavatelů, kteří jsou uvedeni na daňových dokladech. Jestliže žalobce tvrdil, že nenese odpovědnost za nekontaktnost svých dodavatelů, pak k tomu žalovaný uvedl, že důvodem doměření daně nebyla nekontaktnost dodavatele, ale skutečnost, že žalobce neunesl své důkazní břemeno. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9Afs 23/2013 nekontaktnost dodavatelů je nutno považovat za indície, na základě kterých správce daně pojal pochybnosti, zda obchodní případy proběhly tak, jak je deklarováno na daňových dokladech. Podle žalovaného nelze použít na věc ani nálezy Ústavního soudu ČR poukazované žalobcem sp. zn. II ÚS 2095/07. Důvodem doměření daně nebylo pouhé konstatování o nekontaktnosti dodavatelů, ale neunesení důkazního břemene žalobcem po provedeném dokazování. Důvodem neuznání odpočtu DPH nebyl případný podvod či účast na řetězci dodávek, ale neunesení důkazního břemene.

III. Obsah správních spisů

(10) Ze správního spisu, který si soud vyžádal, byly zjištěny následující rozhodné skutečnosti:

(11) U žalobce byla dne 2. 6. 2011 zahájena daňová kontrola dani z příjmů fyzických osob a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2009 a 2010. Žalobce sdělil, že prováděl stavební činnost výlučně sám a pomocí subdodavatelů, provozovny neměl, pouze své bydliště. Rovněž neměl zaměstnance, jeho hlavními subdodavateli byla společnost Roderick s.r.o., HŮL MAN spol. s.r.o. a další menší.

(12) Žalobce dne 28. 6. 2011 předložil správci dani účetní doklady a účetnictví za oba kontrolované roky. Během daňové kontroly vznikly správci daně pochybnosti o přijatých plněních poskytnutých žalobci jeho subdodavateli. Z toho důvodu byli dožádáni místně příslušní správci daně k provedení místních šetření. Jednalo se o společnost ML - Service s.r.o., u níž bylo zjištěno, že je v likvidaci a nekontaktní. V sídle společnosti se nikdo nezdržoval a daňová přiznání nebyla podávána od roku 2007. Od 15. 9. 2009 byla společnosti zrušena registrace DPH. Likvidátor společnosti sdělil, že nemá doklady k dispozici a jednatel

je nekontaktní. Žalobce uplatnil nárok na odpočet od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., kdy správce daně zjistil, rovněž nekontaktnost této společnosti. U další společnosti HŮL MAN spol. s.r.o. sdělil J. M. jednatel společnosti, že faktury pro žalobce vystavil, avšak i přes několik výzev k předložení evidence DPH byla předložena pouze evidence za IV. čtvrtletí 2009, kde doklad z října 2009 č. 222009 zaevidován nebyl, tudíž DPH nebylo přiznáno ani odvedeno. Rovněž ze sestavy účtu 602001 prodej služeb za rok 2009 bylo zjištěno, že žádná z předmětných faktur nebyla v evidenci zahrnuta. Ohledně společnosti Roderick s.r.o. bylo zjištěno, že společnost pod č. 31/2010 má vystavenou zálohovou fakturu na částku 400.000 Kč, kde jako odběratel není uveden žalobce, ale zcela jiný daňový subjekt. U společnosti CHASV-INVEST s.r.o. bylo zjištěno, že pro žalobce žádné daňové doklady nevystavila, což potvrdil výslech jednatele společnosti J. Ch. Výslechu byl žalobce přítomen a žádné námítky k tomu nevznese.

(13) Žalobce byl proto výzvou ze dne 8. 2. 2012 vyzván, aby prokázal a doložil, že jím tvrzená přijatá zdanitelná plnění (stavební práce) použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Byl vyzván, aby prokázal a doložil jiným způsobem než daňovým dokladem, že přijatá zdanitelná plnění se uskutečnila tak, jak je deklarováno v předložených daňových dokladech. K tomu žalobce uvedl, že může doložit smlouvy o dílo se společnostmi HŮL MAN spol. s.r.o., společností Roderick s.r.o. a HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o. a CHASV-INVEST s.r.o. Správce daně vyslechl jako svědka J. M., který potvrdil, že faktury vystavené v letech 2009 a 2010 skutečně vystavila společnost HŮL MAN spol. s.r.o. a osobně je podepisoval. Současně uvedl, že zprostředkoval jako další firmy jako HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., CHASV-INVEST s.r.o. z České Lípy, Roderick s.r.o., které měly pro žalobce pracovat. Svědeckou výpověď byly prokázány náklady plynoucí z faktur vystavených společnostmi HŮL MAN spol. s.r.o. a ML-Service s.r.o. Prokázáno nebylo zprostředkování spolupráce se společnostmi HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., CHASV-INVEST s.r.o. a Roderick s.r.o. Jednatel společnosti CHASV-INVEST s.r.o. J. Ch. uvedl, že faktury nezná, společnost je nevystavila a práce na nich neprovedla. Ani podpis, který byl na fakturách, nebyl spisem jednatele J. Ch. Správce daně proto vyhodnotil tvrzení pana M. jako nevěrohodné a uzavřel, že svědeckou výpověď pana M. nebylo prokázáno, že stavební práce provedené těmito společnostmi byly provedeny.

(14) Správce daně vypracoval zprávu o daňové kontrole se závěrem, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb. v konkrétně uvedených případech ve zdaňovacích obdobích roku 2009 a 2010. Zpráva o výsledku daňové kontroly byla se žalobcem projednána dne 18. 4. 2014 se závěrem, že v roce 2009 nebyla prokázána oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně u daňových dokladů vystavených dodavatelem HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o. a ML-Service s.r.o. v likvidaci. V roce 2010 nebyla prokázána oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně u daňových dokladů vystavený dodavatel HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., Roderick s.r.o. a CHASV-INVEST s.r.o. Na základě daňové kontroly byly vydány dodatečné platební výměry, proti kterým se žalobce odvolal. Odvolání byla zamítnuta a dodatečné platební výměry byly potvrzeny žalobou napadenými rozhodnutími, kterou jsou specifikovány pod bodem 1 tohoto rozsudku.

VII. Právní názor soudu

(15) Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování právního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále

jen s.r.s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízeného jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.r.s.

(16) Žaloba nebyla důvodná.

(17) Žalobce v první řadě namítal neobjektivní vyhodnocení provedených svědeckých výpovědí, čímž bylo rozhodování zatíženo chybou, která měla dle žalobce vliv na zákonnost rozhodnutí.

(18) Soud se zabýval opodstatněností této žalobní námitky na základě písemností, kterou jsou založeny ve spise, a to výpovědi svědků J. M., P. P., J. Ch. ve vztahu k závěrům, které byly na základě svědeckých výpovědí shrnuty ve zprávě o daňové kontrole. Z obsahu závěrů uvedených ve zprávě o daňové kontrole, jakož i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (strana 5 až 9) jsou zcela evidentní důvody, pro které nebyly výpovědi svědků osvědčeny jako důkaz o přijetí zdanitelných plnění od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., ML-Service s.r.o. v likvidaci, Roderick s.r.o. a CHASV-INVEST s.r.o.

(19) Dokazování bylo prováděno podle § 92 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně dbá a aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle odst. 3 daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, v dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. K čemu může správce daně vyzvat daňový subjekt, stanoví odst. 4 téhož ustanovení, přičemž jedná se především o prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že takové informace nelze získat z vlastní úřední činnosti.

(20) V dané věci vznikly správci daně pochybnosti o tom, zda žalobce přijal zdanitelná plnění od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., Roderick s.r.o. a CHASV-INVEST s.r.o. Pochybnosti správce daně byly vyjádřeny výzvou, avšak reakcí žalobce se pochybnosti správce daně o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění rozptýlit nepodařilo. Žalobce nárok na odpočet daně dokládal daňovými doklady od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s.r.o., na kterých byl uveden text „Stavební práce na zakázkách“ název zakázky a dále výdajové pokladní doklady. Nebyl však uveden žádný rozsah uvedených prací, nebylo uvedeno, zda se jednalo o práce uskutečněné nebo zda součástí plnění byla i dodávka materiálu. Dožádáním správce daně se nepodařilo zjistit rozsah zdanitelných plnění, neboť společnost byla nekontaktní a žalobce pouze předložil smlouvu o dílu, která byla obecná a neprokazovala uskutečnění konkrétních zdanitelných plnění. Rovněž nárok na odpočet daně od společnosti Roderick s.r.o. žalobce dokládal dokladem, na kterém byl uveden text „Práce na dřevěných paletách“ na pile v Martinicích, kde nebyl uveden žádný rozsah provedených prací, kolik palet bylo provedeno a zda se jednalo pouze o uskutečněné práce nebo součástí plnění byl i materiál. V rámci místního šetření bylo zjištěno, že společnost Roderick s.r.o. měla vystavenou zálohovou fakturu, kde byl jako odběratel uveden úplně jiný daňový subjekt, zcela odlišný od žalobce. Žalobce rovněž k těmto pochybnostem vyjádřeným správcem daně předložil obecnou smlouvu o dílo ze dne 5. 1. 2010. Svědek P. P. k tomu uvedl, že žádnou smlouvu neviděl a jako firma neměl se žalobcem žádná jednání. Shodně nárok na odpočet daně od společnosti CHASV-INVEST s.r.o. žalobce dokládal doklady, na kterých byl uveden text „Stavební práce na zakázkách“, kdy požádaným správcem daně bylo zjištěno, že společnost pro odvolatele žádné daňové doklady nevystavila. To potvrdil i svědek J. Ch., jehož výslechu byl shodně jako v předchozích případech žalobce přítomen. Svědek uvedl, že v konkrétním zdaňovacím období bylo jeho úkolem organizování zakázek a vystavování

dokladů, a proto jednoznačně prohlásil, že místa, kde stavby měly být provedeny, nezná a podpis na dokladech nebyl jeho podpisem.

(21) Soud proto k takto provedenému dokazování a hodnocení svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že správce daně naplnil požadavky § 92 daňového řádu na dokazování. Řádným způsobem vyzval žalobce k tomu, aby důkazní prostředky předložil. Provedl svědecké výpovědi a důkazy hodnotil podle § 8 zákona podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Přihlížel ke všemu, co při správě daní vyšlo v konkrétních souvislostech najevo. Ostatně ani žalobce v žalobě neuvedl konkrétní výtky ve vztahu k obecně vytýkané neobjektivnosti hodnocení svědeckých výpovědí. Soud proto uzavřel, že hodnocení svědeckých výpovědí bylo správné a proběhlo v souladu s požadavky zákona.

(22) Na tomto závěru nemůže nic změnit ani výtky žalobce směřující k neprovedení důkazu v podobě příslušných stavebních deníků a dalšího jednatele společnosti CHASV-INVEST s.r.o. Jak bylo výše popsáno, pochybnosti správce daně se týkaly konkrétních údajů ohledně žalobcem uváděných zdanitelných plnění u výše označených společností. Tyto chybějící údaje nemohly být nahrazeny evidencemi – stavebními deníky, neboť takové konkrétní údaje, které by najisto postavily, rozsah správcem daně zpochybňovaných zdanitelných plnění neobsahují. Daňové orgány vysvětlily, z jakých důvodů by bylo provedení takového důkazu nadbytečné. Žalobci bylo vysvětleno, že sám k unesení svého důkazního břemene nepředložil žádné konkrétní důkazní prostředky, ačkoliv to bylo jeho povinností. Nedokázal označit konkrétní osoby, které pracovaly za dodavatele a nepředložil ani jiné doklady o uskutečnění zdanitelných plnění. Tím neunesl své důkazní břemeno, které v tomto směru nemohl přenášet na správce daně.

(23) Soud v této souvislosti poukazuje na ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění rozhodném pro posouzení rozhodované věci. Nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Podle § 73 odst. 1 téhož zákona plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu.

(24) K otázce rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť se touto otázkou zabýval opakovaně (kupříkladu rozsudek sp. zn. 1Afs 75/2011). Žalobce sice unesl primární důkazní břemeno předložení a formálně řádných daňových dokladů, avšak s ohledem na nekonkrétnost těchto dokladů přešlo důkazní břemeno na správce daně. Správce daně vydal výzvu, ve které specifikoval výhrady ve vztahu k formálně bezvadným daňovým dokladům a uvedl další zjištěné skutečnosti ohledně nekontaktnosti společností, které doklady vystavily a vyslechl svědky, kteří však spolupráci či vystavování dokladů nepotvrdili. Správce daně tudíž unesl své důkazní břemeno, kdy naopak tvrzení žalobce neprokazovala konkrétní realizaci zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů-plátců daně. Soud proto nesdílí opodstatněnost námitky žalobce, že správce daně neunesl důkazní břemeno nebo se o jeho unesení nijak nepokusil.

(25) V této souvislosti soud nesdílí názor žalobce, že bylo po něm požadováno dokazování nad rámec zákona, kdy měl být odpovědný za nekontaktnost dodavatelů nebo neplnění jejich daňových povinností. Nekontaktnost dodavatelů nebyla žalobci kladena k tíži

při hodnocení toho, zda jsou žalobcem předložené důkazní prostředky dostatečné k unesení jeho důkazního břemene. Tato skutečnost se projevila v postupu správce daně a měla za následek, jakými způsoby mohlo být prověřeno a prokázáno faktické uskutečnění plnění od subjektů (plátců) žalobcem deklarovaných v daňových dokladech. Nekontaktnost dodavatelů tu totiž může zapříčinit pochybnosti, které správce daně vedly k vydání výzvy. K tomu lze odkázat na další rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9Afs 57/2013. Nekontaktnost společností a neplnění jejich daňových povinností navíc nebyla jedinou skutečností, která by založila pochybnosti správce daně. Pochybnosti správce daně se týkaly absenci konkrétních údajů týkajících se deklarovaných zdanitelných plnění, kdy je třeba zdůraznit, že správce daně vyvíjel dostatečnou aktivitu ke kontaktování tvrzených společností či jejich jednatelů. Soud nepovažuje důvodnou ani námitku žalobce, že ohledně prokázání uskutečnění zdanitelného plnění společností CHASV-INVEST s.r.o. neprovedl správce daně výslech druhého jednatele společnosti. Tento postup byl daňovými orgány vysvětlen. Vyplývá i z obsahu spisu, kdy jednatel společnosti Jiří Chaloupka uvedl, že on byl osobou zodpovědnou za organizování obchodní činnosti a za vystavování dokladů. Spolupráci se žalobcem jednoznačně popřel. Proto nelze v této souvislosti zpochybňovat takto zjištěný skutkový stav a označit jej za nedostatečný.

(26) Důvodnou nehodnotil soud ani námitku žalobce, týkající se dodávky služeb od společnosti ML-Service s.r.o. v likvidaci, kdy se žalobce s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-438/09 Dankowski dovolával dobré víry žalobce, že tato společnost byla stále registrována jako plátec DPH. V dané věci bylo správcem daně zjištěno, že tato společnost od roku 2007 do roku 2009 nepodávala daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob a od roku 2007 měla vyměřená nulová přiznání k DPH. Od 15. 9. 2009 byla společnost zrušena registrace k DPH a tato společnost již nebyla plátcem daně a nemohla na sporných daňových dokladech (datum uskutečnění zdanitelného plnění 5. 10. 2009 a 15. 12. 2009) uvádět daň z přidané hodnoty. Žalobce tudíž uplatnil nárok na odpočet daně na základě daňových dokladů dodavatele, u kterého registrace k dani z přidané hodnoty byla zrušena. Tato skutečnost je rozhodná ohledně žalobcem nabízené argumentace výše označeným rozsudkem Soudního dvora Evropské unie. V případě C-438/09 Dankowski se jednalo o zcela jinou situaci. V případě tam posuzovaném nebylo zpochybněno uskutečnění zdanitelného plnění, kdy Soudní dvůr Evropské unie se zabýval pouze otázkou, zda má příjemce nárok na odpočet daně u přijatých plnění, u kterých nesplnil dodavatel svoji formální povinnost registrace, a proto rozhodl tak, že i když služba nebyla poskytnuta plátcem daně, zůstal nárok na odpočet zachován. To na souzenou záležitost v žádném směru nedopadá. Z toho důvodu, i když v obecné rovině, soud přisvědčuje názoru žalobce, že platí zásada nadřazenosti Evropského práva před právem národním v dané věci nelze toto pravidlo pro konkrétní posuzování ve prospěch žalobce využít. Úvaha žalovaného je srozumitelně a logicky vysvětlena na straně 6 až 8 žalobou napadených rozhodnutí.

(27) Pro věc není využitelná ani další argumentace žalobce nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. II ÚS 2095/07, neboť v konkrétním případě nebylo důvodem pro doměření daně vystavení dokladů nekontaktními dodavateli, ale v kontextu dalšího dokazování, jehož účelem bylo prokázání poskytnutí služeb dodavatele, neunesení důkazního břemene žalobcem. Dokazování, které bylo za tímto účelem správcem daně provedeno, bylo výše hodnoceno, a proto soud uzavřel, že byl správný závěr daňových orgánů, že žalobce důkazní břemeno neunesl.

V. Závěr, náklady řízení

(28) Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

(29) O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty 1 s.ř.s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Ve vztahu k procesně úspěšnému účastníku-žalovanému v jeho případě nebylo doloženo, že by mu v souvislosti s řízením vznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady. Krajský soud proto rozhodl tak, že žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 26. června 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie Trnková v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava